
Łódź, dnia 26 stycznia 2022r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Chrystiana Szucha 12 A
00-918 Warszawa

Skarżący:

radca prawny P M

Skarga Konstytucyjna

Działając w imieniu swoim, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. wnoszę o stwierdzenie niezgodności:

§8 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (DZ.U.2016 poz. 1715 ze zm.).

z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji.

Uzasadnienie

Przesłanki wniesienia skargi

Wnioskodawca wnosi skargę konstytucyjną w związku z wydaniem przez Sąd Rejonowy w Ł w sprawie sygn. akt: Postanowienia z dnia października 2021r. w przedmiocie oddalenia zażalenia pełnomocnika powódki wnioskodawcy w niniejszej sprawie na rozstrzygnięcie tegoż samego Sądu wydane sprawie to jest Postanowienie z dnia czerwca 2021r. w którym Sąd orzekł o wynagrodzeniu pełnomocnika powódki działającego z urzędu - wnioskodawcy w niniejszej sprawie - na

podstawie przepisu zdaniem wnioskodawcy niekonstytucyjnego co doprowadziło do pokrzywdzenia interesów majątkowych wnioskodawcy.

Od ww. wyroku nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Z uwagi na fakt, że skarga zostaje wniesiona przed upływem 3 miesięcy od daty wydania Postanowienia przed Sądem drugiej instancji wnioskodawca odstępuje od wykazywania daty jego doręczenia.

Skargę wnosi we własnej sprawie radca prawny na dowód czego w załączeniu składa kserokopię legitymacji służbowej.

1. Treść przepisu kwestionowanego

Kwestionowana część Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (DZ.U.2016 poz. 1715 ze zm.) brzmi:

§ 8. Opłaty wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy: 1) do 500 zł – 60 zł; 2) powyżej 500 zł do 1500 zł – 180 zł; 3) powyżej 1500 zł do 5000 zł – 600 zł; 4) powyżej 5000 zł do 10 000 zł – 1200 zł; 5) powyżej 10 000 zł do 50 000 zł – 2400 zł; 6) powyżej 50 000 zł do 200 000 zł – 3600 zł; 7) powyżej 200 000 zł do 2 000 000 zł – 7200 zł; 8) powyżej 2 000 000 zł do 5 000 000 zł – 10 000 zł; 9) powyżej 5 000 000 zł – 16 600 zł.

Treść przepisu jest jasna i prosta nie wymaga jakiegokolwiek wykładni. Kwestionowany przepis reguluje wysokość minimalnego wynagrodzenia radcy prawnego działającego z urzędu w zależności od wysokości wartości przedmiotu sporu.

2. przywołanie wzorców kontroli wraz z ich wykładnią.

art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji.

Artykuł 64 ust. 2 Konstytucji zapewnia równą ochronę własności oraz innych praw majątkowych. W utrwalonym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się na doniosłe znaczenie gwarancji zawartych w tym przepisie, który chroni zarówno prawo własności jak i prawa majątkowe wynikające z zawartych umów cywilnoprawnych. Norma ta stanowi doprecyzowanie zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Z orzecznictwa

Wysokiego Trybunału wynika, że zakaz różnicowania ochrony praw majątkowych ze względu na charakter podmiotu danego prawa (w szczególności wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 25 lutego 1999 r., sygn. K 23/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 25; 28 października 2003 r., sygn. P 3/03, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 82 oraz 24 lutego 2009 r., sygn. SK 34/07, OTK ZU nr 2/A/2009, poz. 10). W orzecznictwie Trybunału podnosi się, że gwarancja ochrony powinna być odnoszona do praw tej samej kategorii (wyrok TK z 2 czerwca 1999 r., sygn. K 34/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 94).

Wnioskodawca formułuje znany problem dotyczący prawa majątkowego o określonej przez ustawodawcę treści, które na poziomie kwestionowanej części Rozporządzenia z 2016 r. (bez stosownego upoważnienia ze strony ustawodawcy) różnicuje sytuację prawną według kryterium podmiotowego w zależności od tego czy radca prawny jest ustanowiony z urzędu czy z wyboru.

Art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny, wyjątkowo dopuszcza powołanie jako wzorców kontroli przepisów rozdziału III Konstytucji (w tym wyroki TK: z 12 lipca 2001 r., sygn. SK 1/01, OTK ZU nr 5/2001, poz. 127 oraz 7 lipca 2003 r., sygn. SK 38/01, OTK ZU nr 6/A/2003, poz. 61) czy art. 92 ust. 1 (zob. np. wyroki TK z: 21 czerwca 2004 r., sygn. SK 22/03, OTK ZU nr 6/A/2004, poz. 59; 24 lipca 2006 r., sygn. SK 8/06, OTK ZU nr 7/A/2006, poz. 84; 17 listopada 2010 r., sygn. SK 23/07, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 103; 28 października 2015 r., sygn. SK 9/14, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 153; 6 grudnia 2016 r., sygn. SK 7/15, OTK ZU A/2016, poz. 100 oraz 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17), jeżeli przemawiają za tym okoliczności sprawy oraz poruszony problem konstytucyjny.

Skarżący wskazuje na ww. wzorzec kontroli z uwagi na przekroczenie granic upoważnienia ustawowego przy wydawaniu Rozporządzenia przez Ministra Sprawiedliwości.

3. Określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności.

Wnioskodawca zarzuca Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu iż w sposób bezprawny, pozbawiony jakichkolwiek argumentów (nie tylko konstytucyjnych) dyskryminuje bez konstytucyjnego umocowania i uzasadnienia wynagrodzenie minimalne jakie należne jest radcy prawnemu za świadczenie pomocy prawnej dla klienta który mu został powierzony i względem którego nie ma możliwości samookreślenia stawki wynagrodzenia za prowadzenie sprawy na zasadach wolnorynkowych. Dyskryminacja

wynika, z faktu, iż symetryczne Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w analogicznym do kwestionowanego § 8 Rozporządzenia z 2016r. określa stawki minimalne radców prawnych „wolnorynkowych” na kwoty o 50% wyższe niż tych działających z urzędu.

4. Wskazanie argumentów lub dowodów potwierdzających zarzut niekonstytucyjności

Wnioskodawca w całej rozciągłości podziela treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020r. SK 66/19 jak i jego uzasadnienia w którym między innymi stwierdzono: *„różnicowanie w akcie podustawowym wysokości wynagrodzenia od tego, czy adwokat świadczył pomoc prawną jako pełnomocnik z wyboru czy z urzędu stanowiło niedopuszczalną w demokratycznym państwie prawa samowolę legislacyjną, w sposób nieproporcjonalny ingerującą w uprawnienia pełnomocników z urzędu do uzyskania wynagrodzenia za ich pracę. 2.6. Konkludując, Trybunał stwierdza, że § 4 ust. 1 rozporządzenia z 2015 r. jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji.”*

Argumentacja Trybunału Konstytucyjnego zawarta w całym jego uzasadnieniu pozostaje w całości aktualna w rozpatrywanej sprawie, albowiem skarżony przepis jest kopią rozwiązania jak w wyroku SK 66/19 czyniąc zbędnym jej przytaczanie in extenso .

Należy wskazać, że w wyroku TK SK 25/15 Trybunał Konstytucyjny potwierdził dopuszczalność i konstytucyjność ograniczenia stawek pełnomocników z wyboru i z urzędu w zakresie stawki maksymalnej. Jednakże w cytowanym wyroku SK 66/19 zakwestionował jednak konstytucyjność zróżnicowania tych stawek w zakresie stawki minimalnej.

Potrzeba wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny wynika z faktu, że po złożeniu skargi Konstytucyjnej w sprawie SK 25/15 doszło do zmiany zakwestionowanego Rozporządzenia, przy czym Rozporządzenie w jego aktualnym brzmieniu powieliło zapisy uznane za niekonstytucyjne względem Rozporządzenia którego przepisy wcześniej zakwestionowano. Zasadność twierdzeń o niekonstytucyjności zakwestionowanego przez wnioskodawcę przepisu podziela sam Trybunał Konstytucyjny, który Postanowieniem S 1/20 wykazał potrzebę wprowadzenia zmian do Rozporządzenia in principio.

Dodatkowo wnioskodawca wskazuje na pilną potrzebę rozpoznania sprawy albowiem przez zaniechanie legislacyjne ciężar stosowania przepisów Konstytucji wprost został przerzucony na Sądy powszechne i Sąd Najwyższy. Fakt niekonstytucyjności skarżonych przepisów został

stwierdzony przez Sąd Najwyższy w orzeczeniach: III CSK 303/19, III CZ 18/20, III CSK 324/19, I UK 383/19, V Cz 87/19, III Cz 1/20, II CSK 101/20, III CSK 40/20, V CSK 71/20, II UK 244/19, I CSK 598/20 (z dnia 7 stycznia 2021r.), sady apelacji łódzkiej w tym: wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XVIII C 1816/18, Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w sprawie III C 2060/19, wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu III RC 248/19, Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi XII Ca 197/21 oraz innych sądów powszechnych w tym: Sądu Okręgowego w Przemyślu: II KZW 293/20, II KZW 21/21, II KZW 24/21, II KZW 27/21 (różne składy), Sądu Rejonowego w Jarosławiu: I C 1274/19, III Nsm 372/18.

Jednakże nie każdy Sąd powszechny decyduje się na pominięcie kwestionowanego Rozporządzenia bez jego formalnego uchylecia przez Trybunał Konstytucyjny, tak się stało w szczególności w sprawie na kanwie której doszło do naruszenia prawa skarżącego czyli Sądu Rejonowego w Ł. oraz Sądu Rejonowego w Zgierzu I Ns 1036/19. Powyższe uzasadnia konieczność złożenia niniejszej.

Załączniki:

1. Wyrok w sprawie i Wyrok w sprawie (spięte urzędowo)
2. Postanowienie z dnia czerwca 2021r. wraz z uzasadnieniem
3. ksero legitymacji służbowej
4. 4 odpisy skargi

radca prawny P M